

Nedoznala tedy st-lka nepřiznáním odkladného účinku žádné újmy a proto jest její stížnost v tomto směru bezpředmětná.

ad 2 a 6. St-lka tvrdí, že její podnik jest ústavem, jenž podle stanov má za účel zříditi a provozovati místo lázeňské a klimatické a poskytovat členům společenstva i jiným osobám příležitost k vyléčení jejich zdravotních poruch a tvrdí dále, že účel tento jest dobročinný a obecně prospěšný.

Již v odvolání k žal. úřadu namítáno bylo, že účel st-lčina podniku jest eminentně všeužitečný a dobročinný, že jest to podnik veřejný, sloužící humanitním a zdravotním účelům. Namítalo tudíž stěžující si družstvo, že objekty, které byly zabrány, jsou vyloučeny ze záboru ve smyslu §u 1, odst. 3, č. 8 zákona č. 304 Sb., dle něhož jsou ze zabrání vyloučeny budovy a části budov, v nichž umístěny jsou ústavy léčebné a lidumilné, jakož i ústavy sloužící veřejnému zdravotnictví.

Že lázně Š-ské nejsou ústavem léčebným, vyslovil již úřad I. stolice a strana zjištění to nevzala v odpor.

Žal. úřad však, ač rozhodoval již za působnosti zákona č. 304/1921, nevyslovil se o tom, jsou-li tyto lázně ve smyslu § 1, odst. 3, č. 8 zák. č. 304 Sb. z r. 1921 ústavem lidumilným nebo ústavem veřejnému zdravotnictví sloužícím čili nikoli.

Poněvadž veškeré skutkové okolnosti pro rozhodnutí o záboru důležité jsou předmětem šetření, uloženého úřadu v §u 3, odst. 1 a 2 zák. nyní platného, náleželo žal. úřadu, aby, opatře si potřebný skutkový podklad zejména posudkem znaleckým (nikoliv jen posudkem úřadu) za účasti strany, kteréž by bylo poskytnouti příležitost k vyjádření o výsledku šetření a znaleckého posudku, k uvedené námitce své stanovisko zaujal, a vyslovil, zda jsou tu okolnosti vylučující zábor ve smyslu § 1, odst. 3 č. 8 zák. č. 304 Sb. z r. 1921.

Poněvadž se tak nestalo, bylo nař. rozhodnutí pro nedostatečně zjištění skutkového podkladu dle § 6 zákona o ss zrušiti, aniž bylo třeba, zabývatí se dalšími námitkami, které by přišly v úvahu teprve, když by bylo rozhodnuto, že zábor principiálně přípustný jest — totiž námitka, že místnosti st-lce ponechané nestačí k dalšímu provozování jejího lázeňského podniku a že zabráním podniku toho pro děti náchylné k tuberkulose a skrofulose se maří jeho účel i do budoucnosti.

č. 2362.

Mimořádná opatření poválečná: Nařízením ministra pro Slovensko z 25. dubna 1919 č. 73 byly zrušeny také dřívější uher-ské předpisy o obchodu s kožemi ovčími.

(Nález ze dne 15. května 1923 č. 8237).

Věc: Joachim F. v M. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o náhradu za zabavené kůže.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: St-l domáhal se podáním de pres. 6. srpna 1919; aby mu bylo vráceno 85 kg ovčích koží zabavených mu v r. 1918 pro po-

dezření z přestupku překročení nejvyšších cen, udávaje za důvod své žádosti, že řízení trestní nebylo provedeno. Postupem stolic nařídil župan y Nitře nejprve rozhodnutím z 29. července 1920 č. 420, aby se kůže st-li vydaly, pak však rozhodnutím z 2. března 1921 č. 450, aby se st-li za ně vyplatila nejvyšší cena, poněvadž kůže byly pro nebezpečí zkázy prodány veřejnou dražbou.

Služnovský úřad v Myjavě poukázal proto st-li 1020 Kč jako nejvyšší cenu za prodané kůže stanovenou výnosem býv. uh. min. předsednictva č. 2210/17 M. E. z r. 1918.

V odvolání domáhal se st-l vypláčení částky odpovídající skutečné ceně koží v době, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí župana č. 450/20, t. j. 6. srpna 1920, poněvadž kůže byly z ovcí t. zv. »Futterleder«, na něž nebyla stanovena nejvyšší cena.

Min. pro Slov. nař. rozhodnutím výrok župana č. 450/20 potvrdil z jeho důvodů.

Stížnost podanou do tohoto dozhodnutí shledal nss důvodnou.

Není sporu o tom, že st-li náleží nárok na vrácení koží. Nebylo popřeno a jest proto nesporno, že kůže byly z ovcí, že jich bylo 85 kg a že nemohou býti vráceny in natura, poněvadž se z části ztratily a z části byly prodány veřejnou dražbou, takže se má st-li dostati náhrady za ně. Sporno jest jen, byl-li úřad oprávněn vyplatiti st-li za kůže nejvyšší cenu. Žal. úřad odvolává se na výnos býv. uh. min. předsednictva č. 2210/17 M. E. z r. 1918, jímž prý byly na kůže stanoveny nejvyšší ceny.

Než žal. úřad přehlíží, že v době, kdy byl vydán výrok župana v Nitře o náhradě za kůže nař. rozhodnutím potvrzený, platilo již nařízení min. pro Slov. ze dne 25. dubna 1919 č. 73/1919 (3309/1919 pres.) nabyvší účinnosti dnem vyhlášení jeho, t. j. 28. dubna 1919. Podle tohoto nařízení byly (§ 1) stanoveny nejvyšší ceny jen za hovězí, telecí a koňské kůže, bylo (§ 4) stanoveno, že se nařízení nevztahuje na surové kůže ovčí a byla (§ 9) všechna dosud na Slovensku platná nařízení pro obchod se surovými kožemi výslovně zrušena. Byl tedy nepochybně tímto nařízením zrušen i uvedený výnos býv. uh. min. předsednictva.

Pak však nemá nař. rozhodnutí, jež se co do výše náhrady, již sluší dáti st-li za kůže mu zabavené, opírá jen o tento výnos, podkladu v zákoně, proč je slušelo podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 2363.

Veřejní zaměstnanci. — Řízení před nss-em (Slovensko): I. Stížnost k nss-u podaná, která nesměruje proti jmenování ve vlastním slova smyslu, nýbrž proti tomu, že nebylo šetřeno domnělého nároku stěžovatelova, založeného zákonem č. 210/1920, není nepřipustna podle § 3 lit. f) zák. o ss. — II. Z toho, že zák. čl. I : 1883 požadoval od župních archivářů toliko vzdělání středoškolské, neplyne, že by archivář takový, převzatý do služeb čsl. podle zákona č. 210/1920, musil býti ustanoven za úředníka kategorie A služební pragmatiky.

(Nález ze dne 15. května 1923 č. 8239.)